

LÁ THƯ MỤC VỤ

Cuối tháng 6 năm 1980 tôi bị kiết lỵ tưởng đã bỏ xác trong phân trại B rồi. Kiết lỵ là căn bệnh rất dễ lây lan trong hoàn cảnh giam cầm của ngục tù cộng sản. Tù nhân hoàn toàn không có thuốc men gì cả, ai vô phúc bị cái bệnh quái ác ấy chiếu cố thì phải ráng mưu sinh nếu không muốn bị cuốn tròn trong một chiếc chiếu cũ rồi bị khênh ra ngọn đồi nghĩa trang để làm mồi cho giun dế. Tuy là chứng bệnh dễ điều trị nhưng vì hoàn cảnh túng thiếu nên nó đã giúp thần chết một cách rất đắc lực trong việc lập danh sách khá dài các nạn nhân đáng thương. Bây giờ hồi tưởng lại tôi vẫn còn sợ. Tôi vẫn bị ám ảnh bởi cái kinh khủng của chứng bệnh tàn khốc này. Suốt ngày không rời khỏi nhà vệ sinh, vừa bước ra lại phải chạy vào, ruột gan đau thắt liên tục đòi hỏi phải tống hết mọi thứ trong ruột ra ngoài, và khi chẳng còn gì để tống ra thì là lúc bệnh nhân đã kiệt sức vì đến lúc máu ra !

Tôi cũng đã đến giai đoạn máu ra cả nửa cái chén nhỏ, toàn thân yếu lả, bước đi không vững, mắt hoa lên... ấy thế mà vẫn phải tiếp tục bám sát cái nhà vệ sinh, vừa lết ra thì lại phải bò vào ! Lúc ấy tôi biết mình sắp chết và vì lảm phen bụng co thắt quá đau nên cũng thầm mong mau chết cho rồi để đỡ khổ. Ba mươi mốt tuổi đời, tôi đã từng tự hào về sức khỏe của mình, rằng mình đâu cần đến thuốc men hay bác sĩ, ấy vậy mà nay tôi đành khoanh tay chờ chết, không làm gì được để kéo dài thêm mạng sống mà tôi nhận ra rất ư là mong manh. Cảm nhận thân phận bất lực của mình tôi chỉ còn mỗi một con đường là chạy về với Chúa. Quả vậy, lúc ấy tôi đã cầu nguyện thật sốt sắng, tôi không dám cầu xin cho lành bệnh vì thấy bước chân thần chết càng ngày càng gần, nhưng tôi chỉ cầu xin cho tôi vui lòng chấp nhận những gì Thánh Ý Ngài muốn xảy ra cho tôi.

Thánh Ý Chúa thật là nhiệm mầu, Ngài gửi đến cho tôi một em tù hình sự được đi lao động tự giác (nghĩa là không có cai tù đi theo) để cứu tôi. Em lén đem về cho tôi một nắm đọt ổi rừng và bảo tôi nhai thật chậm và nuốt hết nhúm thuốc thần tiên ấy. Dù không mấy tin tưởng vào thứ thuốc dân gian đó nhưng vì không còn thứ gì khác để bám lấy hy vọng nên tôi làm theo lời em. Tạ ơn Chúa, không đầy một tiếng đồng hồ sau, tôi đã thấy sự công hiệu của nó, tôi không phải lết vào nhà cầu nữa, bụng tôi bớt co thắt, tôi vui mừng lắm... và hai ngày sau tôi đã được chữa lành. Tôi mang ơn em tù hình sự và xuyên qua em, tôi tạ ơn Thiên Chúa đã cứu mạng tôi.

Càng cảm nhận sự yếu đuối bất lực của mình, cả về phần xác lẫn phần hồn, tôi càng cần Ông Chúa giúp. Bài dụ ngôn tuần này kể về thái độ hai người lên đền thờ cầu nguyện, không nhằm dạy chúng ta cách thức cầu nguyện cho bằng muốn giúp chúng ta triệt hạ lòng tự tin, thấy mình đạo đức nên phô trương sự thánh thiện của mình, và tệ hại nhất là thấy mình tự đứng vững nên không cần đến Ông Chúa giúp. Người Biệt Phái đứng trước mặt Chúa không phải để cầu nguyện mà là để kể công. Thật ra ông ấy có để ý gì đến Thiên Chúa đâu, mà chỉ quan tâm đến mình và những sự nghiệp đạo đức của mình. Ông cầu nguyện ‘nơi’ mình chứ không cầu nguyện ‘với’ Chúa. Ông nói cho chính ông nghe và biết đâu, cũng muốn cho người khác nghe nữa, chứ đâu cần Chúa nghe, vì ông không chờ Chúa ban cho hay làm gì để giúp ông cả. Ông cầu nguyện để tăng thêm tự tin và phô trương mà thôi.

Còn người thu thuế đứng đằng xa, không dám ngược mắt lên, nhưng đấm ngực mà thưa “Lạy Chúa, xin kháng thương con là đứa tội lỗi”. Người ấy không dám kể công vì có thể ông chẳng có gì để kể. Nhưng chúng ta cũng đừng ngạc nhiên vì ông ấy không kể tội ra. Có lẽ không cần thiết nữa vì người Biệt Phái đã kể ra hết rồi. Điều người thu thuế chú tâm là tha thiết nài xin lòng Chúa kháng thương xót đến thân phận tội lỗi của mình, thế thôi.

Bài Tin Mừng cho chúng ta thấy rõ một bài học, là Thiên Chúa không ưa những kẻ tự tin vì họ không cần Chúa cứu độ, và vì họ không cần nên họ không để Chúa xen vào cuộc đời họ, Chúa đành đứng ngoài nhìn vào mà thôi. Ngược lại, những ai khiêm tốn cầu xin ơn tha thứ, những ai cần ơn Chúa giúp, sẽ được Chúa nhận lời và ban cho muôn ơn như lòng mong ước. Chúa Giêsu kết luận : “Người thu thuế ra về thì được giải án tuyên công, tức là được công chính hoá, còn người Biệt Phái thì không”. Đúng là những ai nhắc mình lên sẽ bị hạ xuống, còn những ai hạ mình xuống sẽ được nâng lên.

Linh mục Phạm Quang Hồng.